kaotusteks võrgus läks 184 966 (267 834) kvt ehk 18.78 (18.10) %. Suurim voolu tarvitamine langeb pimedamasse aasta-aega. 20. dets. 1921 tõusis masinate maksimaalne koormamine 372 kvt: ni, kuna 24 tunni jooksul voolu võrku läks 5045 kvt. Kõrvutades 1921. ja 1923. a. voolutarvitamise hulka üldse ja eriotstarbeiks näeme, et voolu tarvitamine on üldiselt suuresti tõusnud, erikordselt aga jõu otstarbeiks, kus 1923. a. kvt: ide hulk on rohkem kui kaks korda suurem sellest, mis 1921. a. ära tarvitati. Kuna elektrijaam linna ei suutnud küllaldasel määral varustada, ehitati Ulila jõujaamast magistraal-liin Tartu, mis voolu annab Tartu linna lõunaosale, end. Karlova eeslinnale. Tänapäeval on linnal kavatsus Ulila elektrijaama ära osta. Ulila elektrijõujaam on üks Eesti kahest kaugemaa jõujaamadest (teine asub Ellamaal, Põhja-Eestis) ja asub Tartu külje all (linnast 18 km) Lauga soo ääres Ulila (Elva) jõe kaldal. Ta koosneb katlamajast (2 Stirlingi süstemi katelt à 300 m^2 kuumutuspinnaga), masinaruumist (turbageneraator 1250 kvt), lülitusmajast (300+15 000 voldilised lülitus-sisseseaded) ja kontori- ning eluruumidest. Generaatorist tulev 3000-voldilise pingega elektrivool transformitakse 15 000-voldiliseks pingeks ja antakse sel teel tarvitusekohtadesse. Ulila jaama mõjukonda ei kuulu mitte üksi Tartu linn, vaid ta on ülitähtis tervel lõunapoolsel Tartumaal.

Edasi on linna ettevõtteist nimetatavad: tapamaja, rõugelima-jaam, aurujõuline pesukoda, pudretivabrik (asut. 1898 Jaama mõisa maal), apteek (avatud 1922. a. raekoja ruumides) ja laenukassa ning müügisaal (avatud 1922. a., kapital 6 000 000 mk.). Tartu linna tapamaja on asutatud 1903. aastal ja töötab 6 jaoskonnaga (1) veiste, 2) vasikate, lammaste ja kitsede, 3) sigade, 4) sanitaar-, 5) sterilisatsiooni ja 6) konfiskaatide ja raibete hävitamise ja ärakasutamise osakond). 1919. aastal asutati linna tapamaja juurde veel rõugelima-jaam, mis valmistab rõugepanemis-detriiti kogu Vabariigi tarvis.

Linnale kuuluvad veel järgmised mõisad: Anne, Ropka, Kaagvere, Jaama, Sootaga ja Saduküla. Kolm viimast on linna omad, kolm esimest aga riigivalitsuse poolt linnale kasutada antud.

1923. a. linna maa-alade laienemine (vt. ptk. Arvustik) on määranud ka linna uute osade plaanistuse kava. Linn on omale eesmärgiks seadnud linna ümbruskonda võimalikult laialt linnale reservida, et asula võiks arenedes vabalt ja plaanikalt kujuneda. Töös-tusevööteks on seejuures ette nähtud Ropka ja Piiskopi mõisa (vt. linnaplaan) maa-ala Emajõe ja Tähe tänava vahel, korterimajade raiooniks maa-ala Tähe ja Võru tänava vahemikus ning aialinnaks Tähtvere ja Tamme mõisa maa. Viimases raioonis ongi krundid plaanistatud ja intensiivne ehitustöö käimas. Rahvapargiks on määratud Emajõe ürgoru lammi ja veeru osa Tähtvere pargi ja mõisa ning Emajõe vahel.

Vaimline elu vt. ptk. „Haridusolude arenemine“ lhk. 96—122.

Tervishoiulised olud. Vaadeldes tervishoiuliselt seisukohalt tuleb hinnata Tartu aset võrdlemisi soodsaks. Linna ase Emajõe ahenduskohal, seal, kus külgnevad Põhja- ja Lõuna-Tartumaa, on keskmiselt